

29 вересня

СТЕРНЮК ВОЛОДИМИР, народився 12 лютого 1907 року в селищі Пустомити (тепер місто Пустомити, Львівська обл.) в родині священника. Початкову освіту здобував у Пустомитах та школі Народного Дому у Львові. Тут же чотири роки вчився в гімназії, а в 1921 р. виїхав до м. Ессен, Бельгія, де закінчив гімназійне навчання. Після цього зголосився до монастиря редемптористів і 20 вересня 1925 р. розпочав новіціят в Бельгії. Наступного року 21 вересня склав перші обіти та розпочав семінарійне навчання. У часі навчання 21 вересня 1929 р. склав вічні обіти. 19 червня 1931 р. в м. Лювен, Бельгія, з рук вінніпезького вл. Василя Ладики прийняв священство.

Літом 1932 р. о. Володимир повернувся до Галичини, а вже 8 вересня переїхав на Волинь у м. Ковель. У листопаді 1933 р. він у групі молодих священників розпочав так званий другий новіціят – формацію для місійної діяльності, який проходив у Голоско. Оскільки цей новіціят тривав з певними перервами, то в міжчасі молодого місіонера призначили до Тернополя, а в січні 1935 р. він знову повернувся до Ковеля. Тут, як місіонер та дорадник ігумена, о. Володимир трудився до кінця літа 1937 р. Опісля отримав призначення до Станіславова, де також був дорадником настоятеля, префектом братів та економом аж до 1940 р. З наступного року розпочинає своє служіння у провінційному домі у Львові, будучи секретарем та дорадником віце-протоігумена Де Вохта.

Весною 1946 р. даний монастир зліквідували і о. Володимир переїхав до Голоска, де зібрались майже всі редемптористи. Йому вдається влаштуватися на роботу лаборантом у бібліотеці університету ім. І. Франка, але вже 18 червня 1947 р. був заарештований та засуджений особливою нарадою КДБ СРСР – так звана московська тройка – до 5 років каторжних робіт, які відбував в Єрцово Архангельської обл. на лісоповалі.

У 1952 р. повернувся на Україну, замешкав у Пустомитах в родині та працював робітником Львівського міського виробничого тресту зеленого господарства, опісля сторожем парку «Зимні води», а згодом помічником бухгалтера. З 1955 р. працює санітаром служби швидкої допомоги та одночасно навчається на заочному відділенні Львівського медучилища № 1, після закінчення якого – у 1959 р. – працює фельдшером аж до виходу на пенсію в 1967 р. У міжчасі несе священничу послугу там, де цього вимагали обставини.

2 липня 1964 р. з рук блаж. вл. В. Величковського отримує єпископські свячення як єпископ Перемишльсько-Самбірський та помічник вл. Василя, після смерті якого – 30 червня 1972 р. – вл. Володимир став місцеблюстителем митрополичого престолу УГКЦ. Це означало, що на його плечі лягла відповідальність за Церкву в підпіллі. Він дозволяє на підпільну семінарію, сам вчить студентів та готує

підручники, висвячує нових священників, з 1980-х р. хіротонізує нових єпископів. І все це під пильним оком КДБ.

У 1989 р. очолювана ним Церква виходить з підпілля і розпочинає шлях відродження, і тут знову неабияку роль відіграє вл. Володимир. Літом 1990 р. він очолює поїздку до Риму всіх єпископів з України, де отримує визнання своєї адміністративної діяльності в час підпілля. 16 січня 1991 р. Рим офіційно підтвердив всі хіротонії в підпіллі, а владіці Стернюку надав титул архиєпископа. 30 березня до Львова повернувся Глава УГКЦ, митрополит Мирослав Іван Любачівський, якому вл. Володимир передав всі повноваження в керуванні Церквою. 19 червня 1991 р. владика святкував 60-ліття священства і від цієї дати, вже як єпископ-емірит, спокійно доживав у митрополичих палатах у Львові. Помер архиєпископ Володимир 29 вересня 1997 року на 90-му році життя, 71-му році перших обітів, 68-му році вічних обітів, 66-му році священства і 33-му році єпископства.